

1

meteor

8. mart

1

List literarne grupe

Osnovne škole "Mada Božić"

ŽIVITE U NAŠIM SRCIMA I SJEĆANJIMA

Ostavile ste kuću, djecu i rodni kraj i pošle s puškom o ramenu za dugom kolonom. U bezbrojnim jurišima, pođ kišom metaka, uvijek ste išle naprijed. Po snijegu ste hodale bose, gladne, iznemogle. Na straži vjetar vam je mrsio kosu, šibao lice i prodirao do kostiju da ste cvokotale i tijelo vam se treslo. Srcem punim mržnje išle ste dalje po hladnim i tamnim putovima rata.

Kada je nebo postalo jasno, plavo, a sunce slobode obasjalo domovinu, bile ste sretne. Mnoge niste dočekale taj radostan dan. Za slobodu domovine, za sreću svih nas, dale ste najdragocjenije što ste imale - svoj život. Ipak niste umrle. Živite u našim srcima i sjećanjima.

BRBLIĆ ŽELJKA, 7.a

GLEDALI SMO FILM "BITKA NA NERETVI"

Crkvice, gdje se privremeno smjestila bolnica sa ranjenicima, bila je pod stalnom neprijateljskom vatrom. Iako je jedna topovska baterija branila bolnicu, svugdje su se čuli jauci i eksplozije. Rušili su se zidovi zatrpavajući ranjenike ciglama.

Bolničarke su trčale amo-tamo i pomagale onima kojima je bila potrebna pomoć. Na kraju nisu znale kuda da se okrenu dok je po njima sipala žbuka sa stropova, cigle i crepovi.

Bolničarka Marija je dotrčala do Martina, komandira topovske baterije. Na njeno pitanje što da rade, on je zavikao: "Pjesmu, drugovi, pjesmu", a malo zatim komandovao: "Pali!!!"

I javila se pjesma, drhtava i nesigurna u početku, a zatim sve jača i jača, jača čak i od praska topova.

Doprta je i do njemačkih redova. Kao najmoćnije oružje ona je za trenutak zaustavila napad, izazvala nijemo čuđenje na licima neprijateljskih vojnika i samog komandanta.

U blizini su tri četnička bubnjara svirala neki njihov marš. I kad bi se za trenutak učinilo da je zvuk bubnjara jači, ponobno bi svaku buku nadjačalo riječi partizanske pjesme: "Padaj, silo i nepravdo. . ."

Tada su možda sasvim nesvjesno ti vojnici pomislili: "Protiv koga se mi to borimo? Kakvi su to ljudi koji sa sobom vuku 4 tisuće ranjenika i umiru sa pjesmom na usnama?"

BRBLIĆ ŽELJKA, 7.a

Mladi partizan, tifusar Nikola koračao je kraj nosila na kojima je ležala djevojka kratke žute kose. Bila je mrtva. Ali Nikola nije htio u to da vjeruje. Nije priznavao smrti da mu je otela ono što je volio. I kad su drugi govorili da je mrtva, on je uporno tvrdio da ona spava. Sjeo je pod kuću u koju su je unijeli i mutnim, bolom zamagljenim očima, zagledao se u pjenušave valove Neretve i slomljeni most.

I tada, u mašti ju je vidio kako stoji na mostu i domahuje mu, čuo je njen zvonki glas koji ga je dozivao. Vidio je sebe kako je vrti i čuo njen smijeh, veseo, razuzdan smijeh. Tu, na klupi, sam sa svojim bolom i maštom Nikola je umro. Otvorene oči su gledale prema mostu, a na zgrčenom, upalom licu sjajile su se suze.

MATIĆ SILVANA, 6.b

Mala partizanska četa dobila je zadatak da zadrži četnike kraj groblja. U toj četi bila je i partizanska bolničarka Danica. Nailazili su četnici.

Borci su se pripremali i s uzbuđenjem iščekivali borbu dok su četnici pjevali ne sluteći ništa. Partizani su čekali da dodju što bliže. Četnici su se primakli i došao je čas. Prasnule su bombe, zaštektao mitraljezi, zapucale puške, četnici padali kao snoplja. Počeli su i četnici da pucaju. Borci su bili ranjeni, a Danica je žurila da ih previje. Opazio ju je dalekozorom vođa četnika i pogodio je iz mitraljeza.

Ona se uhvatila za stijenku i čula kako je dozivaju ranjeni drugovi: "Danice, pomozi!" Ona im je odgovarala: "Evo me, sad ću" sve dok nije izdahnula.

NINČEVIĆ TOMISLAV, 7.a

STANI, DJETINJSTVO MOJE

Djetinjstvo, ta riječ zvuči tako lijepo i bezazleno, ali uskoro ona neće biti dio mene. Ostat će samo uspomene na nešto što je bilo lijepo i što je prošlo. Uspomene na divno, bezbrižno doba ispunjeno igrom, smijehom, suncem i sitnim radostima, uspomene koje će bacati nešto svijetla na trno-viti put života.

I sada, kad vidim da djetinjstvo prolazi, osjećam se izgubljena i usamljena. Osvrćem se oko sebe i tražim to izgubljeno djetinjstvo, ali ga ne nalazim. Ono odlazi nekamo u daljinu. Očajna vičem za njim: "Stani, djetinjstvo moje!" Ali ono ne staje, već odlazi dalje ne osvrćući se, ostavljajući me samu i izgubljenu pred vratima života.

MATAIĆ ŽELJKA, 8.b

DANAS SAM SRETNA

Danas moje oči blistaju.

Danas je moje srce veselo.

Danas sam sretna.

Danas sam sretna

Jer mi se nasmiješio on. - -

KOBAŠLIĆ NEVENKA, 7.a

MENI JE SADA ČETRNAEST GODINA

Meni je sada četrnaest godina

(Kako nestvarno djeluje ove riječi).

Četrnaest je godina prošlo kao brza rijeka.

Nikad više neću osjetiti razdraganost dječje igre.

Ja sam već velika, i prevelika da bih mislila na lutke.

Al' ipak u srcu ja osjećam prazninu,

Neku čudnu prazninu ispletenu sjećanjima.

Često puta stojim kraj prozora i razmišljam o tome

Ja moram shvatiti da je moje djetinjstvo odlutalo.

KOBAŠLIĆ NEVENKA, 7.a

ČEKANJE

Čekam. . .

Čekam da prodeš

pored mene . . .

Čekam da pored mene

projure kao gorski potok,

modra, svjetlucava oka

dva.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 7.b

USPOMENA

Ona lebdi.

Stalno je tu.

Nikada se ne zaboravlja,

vječno stoji

urezana duboko,

duboko u sjećanju.

BALTA VESNA, 7.b

ZVIJEZDE

Vidjela sam zvijezde

u kapima kiše

u očima prolaznika.

na njihovoj kosi.

Pratile su me uz rijeku

smiješile su mi se iz fontana

i namigivale s krovova kuća.

KOLBAS LJUBICA, 8.b

DOLAZAK NOĆI

Blještavi odsjaj sunčevog rumenila polako tone iza planine. Tiho i nečujno dolazi noć. Sve je utihnulo i usnulo. Stari mjesec izlazi iz svoje postelje i kreće na dalek put skrivenim stazama zvijezda. Dolaze kočije noći.

Sićušna zvjezdica je zasvirala u trubu obloženu srebrom. Njen umiljeni glas najavio je dolazak tajanstvene djevojke u dugom crnom ogrtaču poprskanom zvijezdama. To je noć. Na zemlji postaje sve tamnije.

Put kraljice noći obasjavaju fenjerčići zvijezda.

KRAFT LJILJANA, 6.b

ULIČNA SVJETILJKA

Na uglu moje ulice
treperava svjetiljka stoji,
prigušeno rasipa svjetlost
kao da se boji.

KATIĆ IVANKA, 6.b

ODE ZIMA

Nema noći zamrznutih
u magle zavijenih.
Ni zubatog sunca nema,
ni cesta zametenih.
Ode zima. . .
Osta samo gdje gdje koji
njezin trag.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 7.b

POTOČIĆ

Pjeva pjesmicu
kao uspavanku
i priča
kao da je stari čiča.

KOSANOVIĆ ANČICA, 6.a

KUDA ODLAZE OBLACI

Kuda odlaze oblaci? Kuda žure gonjeni vjetrom poput osamljenih brodova na pučini? Odlaze nekud u daljinu, zauvijek, da se nikad više ne vrate.

Nekad ih u kišnim noćima kratki, vatreni bljesak munje načas osvijetli, a zatim tamo u samoći odlaze dalje. Možda se neki od tih čutljivih putnika neba razbiju o neku oštru morsku hrid, rasprsku u plavičastu maglu i nestanu, a neki upiju u sebe blještavu zraku sunca i istog časa postanu biserna kapljica rose na travi ili bijela, pjenasta maglica vodopada.

Oblaci su nebeske skitnice i lutalice koje idu samo naprijed, bez cilja, uvijek u nepoznato.

MATIĆ SILVANA, 6.b

O B L A Č I Ć

Gledam oblačić mali

kako nebom tiho plovi.

Veselo pruža ruke

svom starom drugu,

živahno zaigraše kolo

u svom bezbrižnom krugu.

O B L A C I

Lutaju

tumaraju

sive gromade.

Ponekad plaču,

ponekad se tuku

al' vječno švrljaju

ti bezbrižni putnici

po nebeskom

svodu.

BALTA VESNA, 7.c

O B L A K

Sjedila sam u parku i pogledom promatrala nebo. Sunce je svoje zrake raširilo po plavetnilu, a sitni debeljuškasti oblačići su plovili nebom i smješkali se svojim očicama i ljudima namigivali.

Od svih oblačića svidio mi se jedan. Bio je deblji i viši od svojih drugova. Obrazi su mu se crvenjeli, a oči sjajile i smijale. Kosa mu je bila oči sjajile i smijale. Kosa mu je bila

kovrčava i tanka. Odlučila sam da ga pratim, a on kao da me je shvatio pa se naklonio.

Tada je počeo oblikovati najčudnije likove. Drugi oblačići su se skupili u kolo i čekali njega. Izgledalo je kao da su ga zvali, a on nije htio odmah doći, već je napravio krug pa im se tek onda pridružio. Počeli su se vrtjeti i veseliti. Njihovo veselje donijelo je kišu i grmljavinu i ja sam morali otići kući.

KOSANOVIĆ ANČICA, 6.a

M R A K

Ulicom ide čarobnjak

ime mu je mrak.

Tamnim plaštem

pokrio je sve

pa i vezove mjesečine.

OPAČAK ZDENKA, 7.b

U CARSTVU SNOVA I MAŠTE

Veče je i ja kao obično odlazim u svoju sobu, u carstvo snova i mašte. U sobi vlada tama i sve stvari u njoj odjednom se promijene u neke čudne likove.

Ormarić za knjige odjednom se pretvara u čarobnu kutijicu iz koje izlazi mali patuljak i priča mi čudesne i divne bajke. I tad odjednom pred očima mi se stvaraju čudni krajevi, vještice, vile, gradovi, princeze i ja sam u jednom drugom svijetu.

I tko zna dokle bi to trajalo da ne uđe u sobu majka i upali svijetlo, a u tom času sve nestaje. Ali ja znam da će sutra, kad u sobi bude mrak, ponovno doći mali patuljak i nastaviti mi pričati priču, priču iz snova i mašte.

BOROJEVIĆ BRANKA, 7.a

R A S T A N A K

Stojim na obali Save.
Nemirne vode te divne rijeke
na valovima svojim
polako al' sigurno
odnose moje nestašno djetinjstvo.
Lijepo je vidjeti
bezazlenu igru
valića nemirnih
al' tužno je gledati
kako odnose moje djetinje igre, ,
moje nestašluke,
moje djetinjstvo.

DRAŽENović SNJEŽANA, 8b

VOLJELA BIH

Voljela bih da sam pisac.
Da napišem tisuću
romana i novela.
Da opišem šum mora
i mnoga gorska vrela.
Voljela bih da pišem
o djetinjstvu,
riječima sreće i radosti.
O dugim uskim ulicama
i o prašnjavoj
seoskoj cesti.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 7.b

S U Z E

Suze su kapi,
mokre i vlažne.
Suze su kapi,
vesele i tužne.

RADOJČIĆ DOBRILA, 7.b

Bilo je to davno.
Te me oči
više nikad
neće pogledati,
te me usne
više nikad
neće poželjati
laku noć.
Bilo je to davno.
Jedne oči
su se zauvijek
zatvorile,
jedne usne
su se zauvijek
stisnule.
Bilo je to davno.
Ne sjećam se više
toga dragog lica.
Ne sjećam se više
tih ruku
koje su me milovale.
Bilo je to davno,
tako davno . . .

PANDAK NENAD, 8.b

S U Z E

Polako
i tiho
slijevaju se
niz lice
i prave
duge
uske
ulice.

KOLUNDŽIĆ ZLATA, 7.b

G O L U B I C A

Bila zima kad sam je prvi put vidjela. Guste, lake pahulje prekrile su selo i ono je izgledalo čisto i napušteno. Dok sam promrzlim prstima hranila vrapce, doletjela je i ona, bijela golubica, nekako stidljivo. Nahranila sam je, a ona mi je odlazeći ostavila jedno od nekoliko ljubičastih pera koja je imala na krilu. Došla je i sutra, i dan poslije. Jednom je uletjela za mnom u kuću. . . .

Od tada je stanovala u dvorišnoj zgradi, nije me se bojala i rado mi je slijetala na ruku. Kavez koji je tata sagradio za nju nije imao vrata i ona je slobodno odlazila u šetnju. Jednom se s takve šetnje vratila u društvu vitkog, šarenog goluba. Sada je imala druge, ali je ipak i dalje dolazila na moje rame, umiljavala se i pjevala. Uskoro su golubovi postali suviše zaposleni i golubica nije dolazila, a zatim su počeli izlaziti pojedinačno. Spremali su se da dobiju mlade. To me je razveselilo i jedva sam čekala da vidim golubiće. I jednog dana oni su se pojavili. Mladi i nestašni, oživjeli su cijelo dvorište svojom igrom i gukanjem. A kad su poodrasli, neki su otišli. Među onima koji su ostali bila je i moja golubica. Pjevala je, odgajala nove mlade i često slijetala do mene. Ja sam bila sretna, a vjerujem da je sretna bila i ona . . .

Sjalo je toplo jesenje sunce. Golubica je bila na jednoj od svojih šetnji, a ja sam sjedila u dvorištu. Odjednom se negdje u susjedstvu začuo pucanj. Potrčala sam da vidim šta se događa. Neki su se mladići smijali mašući zračnom puškom, a susjed je nosio mrtvu golubicu. . . .

Plakala sam. Ne znam da li za golubicom ili za njenim prijateljstvom. Ali znam da sam plakala, tada, prije 3, 4 ili više godina. Jer, vrijeme je izgubilo značenje, ostalo je samo sjećanje na prijateljstvo jedne djevojčice s pticom, na moje prijateljstvo s bijelom golubicom.

KOLBAS LJUBICA, 8.b

NE ČUJEM VIŠE...

Pod prozorom su mi pjevali svaki dan. Pjesmom su izražavali svoje osjećaje i u srce mi unosili neku toplinu, radost.

Ali toga dana nisan čula cvrkut pod prozorom, nisan ugledala dva mala, draga bića. Sitni njihovi glasići nisu toga dana cvrkutali. Odjednom sam u travi ugledala dva mala tjelešca i perja umrljana krvlju. Suze su mi zamaglile oči, jer sam u tim mrtvim bićima prepoznala svoja dva mala prijatelja.

Toga trena sam shvatila da ona više nikada neće pjevati pod nečijim prozorom, da neće unositi radost u nečije srce. Ta dva života su se ugasila zauvijek, za njih su prestale sve radosti i tuge ovoga života, života koji je prema njima bio tako okrutan te im nije dozvolio da još malo uživaju u sreći.

MIROSAVLJEVIĆ DUBRAVKA, 8

